

vodníkovi společnost a navyváděli se s ním lotrovin, až se z těch jejich her na honěnou čeřila voda. Tak si tam žili ve shodě a poklidu dlouhá léta.

Jak mýjely roky, doby princů, princezen a zámeckých pánů odvál čas a zůstaly jen na stránkách knih. Změnil se park, domy, krajina i lidé. U břehů rybníka se rozrostlo rákosí. Orobince s elegantními sametově hnědými šiškami ve tvaru doutníků se pohupovaly ve větru a ohýbaly se ze strany na stranu. Novými obyvateli se staly labutě a divoké kachny. Vodníkovi bylo v tu dobu bezmála dvě stě let. Říkáte si, že to je dost pokročilý věk?

Nenechte se mýlit. Vodníci, jak je o nich známo, jsou téměř nesmrtelní a sto nebo dvě stě let pro ně nic není. Za tu dobu se povytáhnou o pár centimetrů, ale vrásky na jejich tvářích byste hledali marně.

Vodník měl kousek dál od břehu mezi vysokými listy rákosí zahrádku, ve které pěstoval malé trpasličí lekníny.

A proto mu štika i kapřík neřekli jinak než vodník Leknínek. Jako každý správný hashrman nosil a stále nosí kouzelný proutek, díky němuž na sebe může brát nejrůznější podoby. Svým věrným rybím přátelům daroval věčný život, aby si nemusel zvykat na nové. Hlídá je, aby nepadli do sítí pytlákům, a má je rád stejně jako svoji vodní zahrádku. Vlastně tu už nehlídá...

Jednoho dne totiž přišla velká povodeň. Nebe naplno otevřelo svá stavidla a k zemi se snášely proudy vody. Pršelo mnoho dní i nocí. Malý vodníček neměl dost sil na to, aby zadržel přívalové vlny, které se z potoka valily jedna za druhou do rybníka a dál přes břehy do zahrad a lidských obydlí.

